

Volk van God, geliefde broers en zussen van Jezus Christus,
Welkome gasten hier in *de Open Poort* en geachte luisteraars via Radio Hattem,

Hebt u uw keus al gemaakt? En jij, weet jij al op wie je woensdag gaat stemmen? De lijsttrekkers vechten om onze keus. Hoorbaar op de radio maar het liefst zichtbaar op de televisie gaan ze met elkaar het debat aan. In de kakofonie van geluid vliegen de cijfers en breekpunten je om de oren. En je vraagt je af hoe dat na 9 juni in vredesnaam met elkaar moet gaan regeren...

Heel zorgvuldig worden de lijsttrekkers in beeld gebracht. Zit m'n jasje goed, zit m'n dasje goed. Ik hoorde laatst vertellen dat iemand soms wordt afgewezen om de kleur van z'n sokken!

Vorm lijkt de inhoud te gaan verdringen - is de Nederlandse kiezer echt zo onnozel geworden?! Beeldvorming - in *Poortwachter* (ons kerkblad) schrijf ik momenteel hoe ik daar tegenaan kijk, dit is niet de plaats om dat te herhalen. Maar feit is dat beeldvorming momenteel heel belangrijk is... en tegelijk ontzettend kwetsbaar.

Je kunt als politieke partij nog zo je best doen je lijsttrekker positief over het voetlicht te halen, anderen zijn er juist bij gebaat deukjes te schieten in het smetteloos blazoën, de luchtballonnetjes venijnig door te prikken en aan de stoelpoten te zagen van een premierkandidaat.

Dat het daarbij niet altijd netjes en fris toegaat hoef ik u niet te vertellen. En ook niet hoe machteloos je soms staat bij onheuse beeldvorming. Een ijsje op zondag, of neergezet worden als draaier, kunnen je politieke toekomst bepalen!

Tegelijk is het niet nieuw. Het is van alle tijden dat waar iets te verliezen is, ook iets te winnen valt.

Je hebt het ook niet alleen in de politiek. Op je werk zul je het vast herkennen: mensen die met de ellebogen zich zo nodig over de rug van collega's moeten opkrikken. Of op school: klasgenoten die moeten scoren ten koste van anderen. Iemand neerzetten als watje of sul, het heb je 't al gehoord circuitje - maar halve waarheden zijn hele leugens!

En ja, helaas is het in de kerk niet anders. Waar de apostel Paulus schrijft dat de gemeente van Jezus Christus een levende aanbevelingsbrief is, is de praktijk dat er nogal 's wat dingen gebeuren of gezegd worden die niet echt reclame zijn voor de kerk, die haar geloofwaardigheid niet echt bevorderen... Al dat geruzie altijd, de hele geschiedenis door, al die scheuringen en afsplitsingen. Al dat geschrijf in de kerkelijke pers, het verdacht maken van mensen die hun hoofd 's een keer boven het maaiveld uitsteken, dat elkaar steeds weer de maat nemen, het overal wat van moeten vinden... Wie wordt daar eigenlijk beter van?!

De Bijbel is een heel eerlijk boek. Het stelt de zaken, en ook de mensen, niet mooier voor dan ze zijn. Kijk maar naar al die personen en lees maar al die verhalen in het Oude Testament. Wat een kleine mensen vaak, wat een zonde en gebrekkigheid, een ongeloof en verzet. En tegelijk: wat een enorm geduld van God, wat een liefde van Hem voor diezelfde mensen! Wat hebben we het getroffen met deze God, wiens liefde we gelukkig niet hoeven verdienen...

Ook in het Nieuwe Testament, zelfs na de uitstorting van de heilige Geest, blijft het - naast alle geweldige en indrukwekkende dingen die gebeuren: duizenden mensen die tot geloof in Jezus Christus komen en gedoopt worden! - blijft het toch een gebroken bestaan. Waar bijvoorbeeld de plotselinge dood van Ananias en Safira de gemoederen danig in beroering brengt.

En in Korinte zie je het ook. Door het zendingswerk van de apostel Paulus is in deze Griekse havenstad een mooie gemeente van Jezus Christus ontstaan. Mooi, omdat er een enorme verscheidenheid aan gaven van de Geest is (lees 1 Korintiërs 12). Maar de gemeenteleden vinden het moeilijk om op een christelijke manier met die gaven om te gaan. In plaats van ze dienstbaar te maken voor de hele gemeente, gebruiken sommige gemeenteleden ze om er zelf mee te scoren en

uit te blinken, en daardoor op anderen neer te kijken. Maar dat is de bedoeling niet! En Paulus spreekt ze daar nadrukkelijk op aan.

In zijn tweede bewaard gebleven brief aan deze gemeente (een tussentijdse brief is verloren gegaan) reageert Paulus op mensen die aan zijn stoelpoten zagen, die zijn geloofwaardigheid ter discussie stellen, die hem verdacht maken, kleineren en zo zijn gezag proberen te ondermijnen. Paulus oppositie bestaat uit mensen die van buiten af de gemeente zijn binnengekomen, zich ook apostelen noemen, maar een heel ander evangelie brengen dan Paulus.

- In de 1^e plaats vervalsen ze het Woord van God, door een andere Jezus en een andere Geest te verkondigen. Zij preken wat mensen graag willen horen, een welvaartsevangelie: geloof in Jezus en al je problemen zijn verdwenen. Laat de heilige Geest in je werken en je doet nooit geen zonde meer. Het is een evangelie waarbij het kruis naar de achtergrond is verdwenen – de zonde is een gepasseerd station, en lijden, vechten tegen het kwaad en de gebrokenheid in het leven hoeft niet meer.

- In de 2^e plaats zijn het ook in financieel opzicht oplichters, ze worden rijk met een valse boodschap. Het zijn oneerlijke koopmannen die water bij de wijn doen. Ze laten je dus betalen voor water, voor gebakken lucht!

- In de 3^e plaats etaleren ze zichzelf. In hun egodocumenten (we zouden tegenwoordig zeggen hun weblogs) scheppen ze op over zichzelf en besteden erg veel aandacht aan allerlei uiterlijkheden. Zoals dat ze in extase kunnen raken, hun joodse komaf, bijzondere openbaringen en belevenissen, tekenen en wonderen, hun eigen uiterlijke verschijning (ze zien er gewoon goed uit) en hun redenaarstalent (ze kunnen uitstekend hun woordje doen).

Bij dit alles steekt Paulus schril af en is hij erg onder de maat.

Het zal duidelijk zijn dat de gemeenteleden van Korinte voor dit alles erg gevoelig zijn.

Wat moet je daar tegen doen?

Een adviesbureau in dienst nemen om de aanvallers met gepaste munt (dat wil zeggen, de zelfde soort technieken) terug te betalen?

Paulus kiest anders. Hij probeert de gemeenteleden van Korinte terug te brengen bij de kern.

Daar lijkt het misschien niet gelijk op als hij ermee begint te zeggen dat *wij* (met wie hij zichzelf bedoelt) in Gods triomftocht worden meegenomen en dat overal door *ons* (dat is: door hem) kennis over God wordt verspreid als een aangename geur. Zo op het eerste gezicht zou je denken dat Paulus niet bepaald bescheiden is en dus geen steek beter dan die schijnapostelen...

Alleen: hoe zit dat met die triomftocht?

Hier wordt een beeld gebruikt dat in die tijd heel bekend was.

Als de Romeinse overheerser een overwinning had behaald, reed hij vervolgens met veel pracht en praal door de straten van Rome om zich te laten toejuichen en vereren.

Dat was een hele optocht. Aan het hoofd van de stoet liepen de belangrijke politici. Daarachter kwamen de trompetters, gevolgd door mensen die de oorlogsbuit lieten zien. Dan de fluitspelers met achter hen aan een aantal witte koeien die geofferd gaan worden. Daarna de overwonnen gevangenen, die door de omstanders natuurlijk werden uitgelachen en bespot. Vervolgens kwam de praalwagen van de triomfator, gevolgd door de soldaten uit zijn leger.

De optocht eindigde bij de tempel van Jupiter, waar de offers werden gebracht. De vijanden werden verkocht of alsnog gedood.

Als Paulus nu zegt dat hij wordt meegenomen in de triomftocht van God, wat bedoelt hij daar dan mee? Hoort hij dan bij de soldaten van de triomfator die delen in de glorie en feestvreugde? Of rekent hij zichzelf juist tot de gevangenen die bespot worden?

Het woordgebruik lijkt te wijzen op het laatste, want het heeft in zich aspecten als vernedering en openbare schande. Dan moet je het dus zo lezen: Paulus wordt als overwonnen en vernederde slaaf meegevoerd in de triomftocht van God. En laat daarmee zien dat hij zelf zwak is, dat hij zich moet schamen, terecht vernederd wordt.

Dat is de ene kant. De andere is dat Paulus wel meeloopt in *de zegetocht voor God*. En daarmee laat zien dat God sterk en machtig is, en hem heeft overwonnen.

Het is precies dat dubbele waarmee Paulus aantoonde dat hij een echte apostel van de Here is: het gaat niet om hem (Paulus de apostel) maar om God.

En daarin zitten belangrijke noties voor nu vandaag: het gaat in de christelijke gemeente niet om de dienstknecht, maar om Hem die gediend moet worden: Koning Jezus!

En bij een dienaar in Gods Koninkrijk past geen zelfvoldaanheid maar bescheidenheid (*wie ben ik dat ik dit doen mag?! – 2:16b*).

En het draait in de kerk niet om weldoorvoede, blakende en succesverzekerde apostelen of pastors of leiders, maar in de christelijke kerk draait alles om een gekruisigde Heer!

Het beeld van de geur sluit hier mooi op aan.

Tijdens de triomftocht werd er wierook gebrand. Die verspreide een aangename geur – nou ja, tenminste voor degene die gewonnen had. Die geur hoorde bij het feest, de overwinning. Voor de overwonnen vijand had het meer een doodsgneur in zich, want hij was zijn leven niet zeker.

Paulus mag een middel zijn om geur te verspreiden (*Wij zijn de wierook die Christus brandt*). Overal waar de apostel komt kan men de kennis – niet over Paulus maar – over Jezus Christus opsnuiven.

Wat is dat trouwens een geweldig mooi beeld, om de evangelieverkondiging te vergelijken met het verspreiden van een heerlijke geur! Ruikt u Christus ook?! De geur die leven schenkt?!

Tegelijk is de realiteit dat die reuk niet door iedereen geaccepteerd wordt. Het heeft een dubbele uitwerking: voor de een werkt het levendmakend, voor de ander dodend. Dat heeft duidelijk te maken met de keus die je maakt. Je *moet* kiezen.

Je moet kiezen. Kleur bekennen, of – bij het beeld blijven: *geur* bekennen.

Dat heeft tegelijk iets in zich van dat de gevolgen van die keus zichtbaar worden.

En daar wijst Paulus ook op.

De gemeente zelf is het beste bewijs van de geur die hij mocht verspreiden. Hij heeft geen aanbevelingsbrieven nodig, geen egodocumenten – nee: kijk maar naar de gemeente, dat is de beste, de meest geloofwaardige aanbevelingsbrief. *U bent zelf onze aanbevelingsbrief, in ons hart geschreven en voor iedereen te zien en te lezen...*

Hier voel je zijn hart kloppen voor de gemeente. Hoe houdt hij van deze mensen!

Hoe zijn ze - niet een aanbevelingsbrief van Paulus, maar - hoe zijn ze dat van Jezus Christus!

Opnieuw zie je hem hier de aandacht verleggen van zichzelf naar zijn Heer. *U bent zelf een brief van Christus, door ons opgesteld (ok, maar:) niet met inkt geschreven maar met de Geest van de levende God.*

Dit is heel belangrijk wat hier staat, ook voor ons.

→ Wil je weten of het evangelie werkt? Kijk dan naar de christelijke gemeente.

→ Wil je weten wat het evangelie betekent? Kijk dan hoe de kerkmensen daar handen en voeten aan geven in de praktijk van zondagmorgen t/m zaterdagavond.

Als gemeente van *de Open Poort* hebben we in het afgelopen seizoen aangegeven ons te willen richten op de 3 B's (Boven, Binnen, Buiten). Dan is van wezenlijk belang de vraag: is Binnen echt te merken dat we met Boven verbonden zijn? En kunnen ze Buiten echt merken dat het hier om Boven gaat?

→ Ademen wij Gods Geest? Of praten we vooral over onszelf?

→ Verspreiden wij de aangename geur van Christus? Of ruiken wij naar de wereld om ons heen?

Als je de Here alleen op zondagmorgen in de kerk dient dan heeft dat verwoestende gevolgen.

Als mensen in de buurt alleen op zondag zien dat je christelijk bent is dat funest.

Want niet zo af en toe, als het ons uitkomt, als we er tijd voor of zin in hebben, nee: aldoor zal zichtbaar, hoorbaar, voelbaar moeten zijn dat je bij Jezus Christus hoort en dat Hij Koning is in jouw leven. In hoe je met jezelf omgaat en naar jezelf kijkt. In hoe je met andere mensen omgaat

(op je werk of op school). In hoe je met de natuur omgaat, met geld en goed. In wat je zegt en denkt. In welke keuze je maakt, ja ook woensdag in het stemhokje. Overal. Altijd.
[Voorbeeld van de voetballers!]

Dat is onze uitdaging: leesbare brief van Jezus Christus zijn. *Leesbaar!*

En dan is cruciaal dat de Geest het verschil maakt.

Gewone aanbevelingsbrieven zijn met inkt geschreven en worden op de duur flets en onleesbaar.

Maar de gemeente van Jezus Christus is geschreven met de Geest van de levende God.

En dát maakt alles uit!

Wij zijn ieder voor zich christen en allen gezamenlijk christelijke kerk *na Pinksteren*.

Gods Geest is uitgestort.

En dat zal de wereld, dat zal onze omgeving weten! Dát maakt het verschil!

En dan niet zozeer in grote woorden (best mooi trouwens een debat op het scherpt van de snee, allerlei retorische hoogstandjes enzo.) Maar het zal toch vooral gaan om de daden, de daad bij het woord, wat breng je er van in de praktijk.

Ook hier weer lijkt het erop alsof Paulus dat juist *niet* zegt, door het onderscheid dat hij aanbrengt tussen steen en vlees, tussen Geest en letter, tussen oude en nieuwe verbond.

Een makkelijk tegenstelling:

Vroeger was het hart zo hard als steen, nu is het levend zacht.

Vroeger lag de aandacht bij de geschreven wet, nu bij de levendmakende Geest.

Vroeger moest je je uiterlijk aan de wet houden, nu gaat het erom dat je het innerlijk doet.

En dan zou je ook maar zo kunnen denken (wat zeker ook gebeurt) dat de gemeente van het nieuwe verbond niets meer te maken heeft met de oudtestamentische wet. Die heeft voor haar afgedaan. Die hoeft zij ook niet meer voor te lezen. Daar is zij klaar mee.

Maar kijk uit! Dat zegt Paulus niet.

Hij herinnert hier heel duidelijk aan Jeremia 31 en Ezechiël 36. En dan gaat het er niet om dat de wet is *afgeschaft*, maar dat die wet z'n vervulling krijgt in hoe de christelijke gemeente leeft. In hoe degene die door de Geest tot geloof is gekomen aan die wet handen en voeten geeft.

In de Bergrede had onze Heer Jezus al laten zien dat we door zijn – niet afschaffing maar – vervulling van de wet onze handen juist nog voller krijgen (letterlijk en figuurlijk). We zijn er maar niet meer klaar mee als we gedaan hebben wat in de wet staat – je hebt je dingetje gedaan en je plicht weer vervuld en daarmee klaar. Nee, het gaat om de geest van de wet: wat zit er achter, wat wordt ermee bedoeld, wat heeft er allemaal mee te maken? En dat omspant maar niet die ene plicht, maar dat omspant alles, je hele leven.

Dus dat wij als gemeente van het nieuwe verbond de wet in ons hart gelegd krijgen betekent dat we nog veel minder snel klaar zijn met het houden van Gods wet dan de gemeente van het oude verbond! Het komt er meer dan ooit op aan leesbare brief van Jezus Christus te zijn, steeds en in alles voor Hem te leven en op Hem te wijzen.

Zo zal het net als bij een echte apostel als Paulus ook bij een echte gemeente van Christus om onze Heer gaan. Dat maakt het verschil tussen echt en onecht, tussen leesbaar en onleesbaar. Waarheid wordt bevestigd. Daad laat zien dat het woord waar is.

Ben jij een leesbare brief van Christus?

En zijn wij het samen?

Amen